

ДЕЛИМИЧНО ЛИШЕЊЕ РОДИТЕЉСКОГ ПРАВА

Одбијање сагласности родитеља за издавање путне исправе малолетном детету, које је одлуком суда додељено на старање другом родитељу, не може се сматрати несавесним вршењем права и дужности из садржине родитељског права и разлогом за делимично лишење родитељског права.

Из образложења:

„Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је прекинуо заједницу живота странака тако што је напустио стан у којем је живео са туженом и заједничким малолетним дететом. Правноснажним решењем одређена је привремена мера са важношћу до правноснажног окончања поступка за развод брака странака, којим је малолетно дете поверено на старање туженој. Тужилац није дао сагласност туженој да поднесе захтев за издавање путне исправе малолетном детету и за његово путовање ван граница земље. Орган старатељства је зато предложио да се тужилац делимично лиши родитељског права.

Нижестепени судови су, на основу тако утврђеног чињеничног стања, тужиоца делимично лишили родитељског права у погледу давања сагласности за издавање путне исправе и његово путовање ван граница Републике Србије. Овакву одлуку судови су засновали на члану 82. став 1. Породичног закона којим је прописано да родитељ који несавесно врши права и дужности из садржине родитељског права може бити делимично лишен родитељског права.

Основано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права при одлучивању о захтеву за делимично лишење родитељског права због недавања сагласности за подношење захтева за издавање путне исправе малолетном детету, због чега су нижестепене пресуде морале бити преиначене.

Одредбом члана 29. став 1. Закона о путним исправама прописано је да за малолетно лице захтев за издавање путне исправе подноси један родитељ уз писмену сагласност другог родитеља, односно други законски заступник или старатељ. Према ставу 2. истог члана, изузетно путна исправа ће се издати малолетном детету без сагласности из става 1. тог члана и у случају ако је једном од родитеља одлуком суда додељено старатељство над малолетним лицем. Тужена је, на основу правноснажног решења о одређивању привремене мере којим јој је малолетно дете поверено на старање, могла поднети захтев за издавање путне исправе без сагласности тужиоца, сходно члану 29. став 2. тачка 4. Закона о путним исправама. Због тога се одбијање (непотребне) сагласности тужиоца за издавање путне исправе заједничком малолетном детету у овом случају не може сматрати несавесним вршењем права и дужности из садржине родитељског права и разлогом да се тужилац делимично лиши родитељског права“.

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Рев 1190/2019 од 12.7.2019. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 10.12.2019. године)